# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. A. Ž.,** proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti,** se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, o žádosti žalobce o přezkoumání výroku usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2012 (správně ze dne 9. 5. 2012), č. j. 1 Nc 211/2011 – 41, (dále také „napadené usnesení městského soudu"), obsažené v podání žalobce ze dne 14. 8. 2012,

**takto:**

**I.** Podání Ing. A. Ž. ze dne 14. 8. 2012, **se odmítá.**

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

## Odůvodnění:

Nejvyššímu správnímu soudu bylo dne 15. 8. 2012 doručeno podání žalobce ze dne 14. 8. 2012 „ve věci diskriminace znalců při odměňování státními orgány", které žalobce označil jako žádost o přezkoumání výroku v napadeném usnesení městského soudu.

Podání žalobce ze dne 14. 8. 2012 neobsahovalo všechny náležitosti podle ust. § 37 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Jednou z náležitostí podání je údaj, co podatel navrhuje. Podatel tedy musí uvést, jakým způsobem má podle něj správní soud o jeho podání rozhodnout, přičemž svůj požadavek musí formulovat tak, aby bylo rozhodnutí v pravomoci správního soudu.

Z podání žalobce ze dne 14. 8. 2012 bylo možno dovodit, že žalobce žádá o přezkoumání usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2012 (správně ze dne 9. 5. 2012), č. j. 1 Nc 211/2011 – 41, kterým bylo rozhodnuto o zastavení řízení pro nedostatek pravomoci a postoupení věci vládě, jež se týká problematiky odměňování znalců. Žalobce pak potažmo žádá o vydání prováděcí vyhlášky k zákonu č. 444/2011 Sb., neboť Ministerstvo spravedlnosti dosud tento prováděcí předpis nevydalo a neustále poukazuje na nedostatek finančních prostředků. Jelikož se vláda nezabývá problematikou odměňování znalců, které není důstojné ve vztahu k nadstandardním odměnám manažerů

podniků se státní účastí, žalobce navrhuje, aby soud ukončil problematiku odměňování znalců a vydal rozsudek podle něhož je třeba „vydat řádnou prováděcí vyhlášku k zákonu č. 444/2011 Sb., která by obsahovala veškeré právní podmínky z hlediska podnikání jako mají ostatní profese včetně valorizace“.

Všechny tyto požadavky žalobce zcela vybočují z pravomoci správních soudů, které jsou jim soudním řádem správním svěřeny. Navíc nelze, i s ohledem na obsah připojeného napadeného usnesení městského soudu, dovodit, zda žalobce skutečně žádá, aby ve věci rozhodoval Nejvyšší správní soud, a pokud ano, v jakém řízení. Z podání žalobce není ani jasné, zda je toto podání považováno za kasační stížnost. Žalobce sice brojí proti shora uvedenému usnesení městského soudu, ale napadené rozhodnutí nebylo vydáno soudem ve správním soudnictví. Již z tohoto důvodu nemůže jít o kasační stížnost. Městský soud zjevně rozhodoval jako soud civilní, neboť dané rozhodnutí bylo vydáno podle občanského soudního řádu a žalobce byl výslovně poučen o možnosti podat odvolání (opravný prostředek podle občanského soudního řádu) k Vrchnímu soudu v Praze, který však není součástí soustavy správních soudů. O věci ostatně rozhodoval i soudce, který podle rozvrhu práce Městského soudu v Praze rozhoduje ve věcech občanskoprávních. Pokud tedy žalobce zamýšlel brojit proti uvedenému usnesení městského soudu opravným prostředkem, měl v souladu s poučením obsaženým v tomto usnesení podat odvolání k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Městského soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud ani jiné správní soudy však nejsou nadány pravomocí rozhodovat o opravných prostředcích proti rozhodnutím jiných soudů vydaných ve věcech občanskoprávních. Z uvedeného důvodu byl proto žalobce vyzván usnesením předsedy senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2012, č. j. 7 As 136/2012 - 5, k tomu, aby ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení tohoto usnesení odstranil vady podání ze dne 14. 8. 2012 tak, že uvede, co navrhuje. Žalobce byl konkrétně vyzván k tomu, aby uvedl, jakým způsobem má podle něj Nejvyšší správní soud rozhodnout o podání ze dne 14. 8. 2012 v rámci jemu zákonem svěřených pravomocí. Současně byl žalobce poučen o tom, že nevyhoví-li ve stanovené lhůtě této výzvě, bude jeho podání ze dne 14. 8. 2012 odmítnuto. Usnesení předsedy senátu Nejvyššího správního soudu bylo žalobci doručeno dne 30. 8. 2012, který v něm byl seznámen o obsahu ust. 12 odst. 1 s. ř. s., podle něhož Nejvyšší správní soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem, a dále rozhoduje v dalších případech stanovených tímto nebo zvláštním zákonem.

Žalobce na uvedenou výzvu reagoval podáním ze dne 12. 9. 2012, které bylo doručeno Nejvyššímu správnímu soudu dne 13. 9. 2012. V této písemnosti především uvedl, že složky pracující pro rezort spravedlnosti mají několikrát upravované odměny od roku 1967 a mohou používat pro odměňování nejnovější tarify (advokáti, notáři). Ministerstvo spravedlnosti však nemá zájem o úpravu odměňování znalců a soudních likvidátorů. Na Nejvyšší správní soud se obrátil z toho důvodů, že občanský soudní řád nemá dostatečné podmínky pro řešení odměňování znalců. Soudní řád správní zná ust. § 2 o ochraně subjektivních práv, kterou je i právo na řádnou odměnu v tržním hospodářství. Ust. § 4 písm. a) téhož právního předpisů pak umožňuje brojit proti rozhodnutím vydaným orgánem moci výkonné, kterým je i Ministerstvo spravedlnosti a ust. § 4 písm. b)

soudního řádu správního může sloužit k řešení nečinnosti správního orgánu v oblasti odměňování znalců a soudních likvidátorů. Také ust. § 9 odst. 2 soudního řádu správního umožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přikázání věci jinému soudu z důvodu hospodárnosti, tedy i v zájmu urychlení řízení. Odvolání k Vrchnímu soudu v Praze podal. Žalobce z uvedených důvodů znovu navrhl, aby soud vydal rozsudek, že je třeba „vydávat pravidelně řádnou prováděcí vyhlášku k zákonu č. 444/2011 Sb., která by obsahovala veškeré právní podmínky z hlediska podnikání jako mají ostatní profese včetně valorizace“.

Podání žalobce ze dne 14. 8. 2012 není ani po opravě a doplnění provedených žalobcem v podání ze dne 12. 9. 2012 úplné, srozumitelné a určité.

Nejvyšší správní soud již konstatoval, že podání ze dne 14. 8. 2012 neobsahovalo všechny náležitosti podle ust. § 37 odst. 3 s. ř. s., neboť nebylo zcela jasné, co podatel správnímu soudu navrhuje. Konkrétní vady jsou uvedeny v tomto usnesení a v podrobnostech lze na ně plně odkázat. Z tohoto důvodu byl žalobce vyzván usnesením předsedy senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2012, č. j. 7 As 136/2012 - 5, k tomu, aby ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení tohoto usnesení odstranil vady podání ze dne 14. 8. 2012 tak, že uvede, co navrhuje, resp. jakým způsobem má podle něj Nejvyšší správní soud rozhodnout o podání ze dne 14. 8. 2012 v rámci jemu zákonem svěřených pravomocí. V podání ze dne 12. 9. 2012 však žalobce pouze uvedl, že se na Nejvyšší správní soud obrátil z toho důvodů, že občanský soudní řád nemá dostatečné podmínky pro řešení odměňování znalců. Soudní řád správní zná ust. § 2 o ochraně subjektivních práv, kterou je i právo na řádnou odměnu v tržním hospodářství. Ust. § 4 písm. a) téhož právního předpisů pak umožňuje brojit proti rozhodnutím vydaným orgánem moci výkonné, kterým je i Ministerstvo spravedlnosti a ust. § 4 písm. b) soudního řádu správního může sloužit k řešení nečinnosti správního orgánu v oblasti odměňování znalců a soudních likvidátorů. Také ust. § 9 odst. 2 soudního řádu správního umožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přikázání věci jinému soudu z důvodu hospodárnosti, tedy i urychlení řízení. Odvolání k Vrchnímu soudu v Praze podal. Žalobce z uvedených důvodů znovu, stejně v podání ze dne 14. 8. 2012, navrhl, aby soud vydal rozsudek, že je třeba „vydávat pravidelně řádnou prováděcí vyhlášku k zákonu č. 444/2011 Sb., která by obsahovala veškeré právní podmínky z hlediska podnikání jako mají ostatní profese včetně valorizace“.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalobce neodstranil vady podání, které mu byly vytýkány ve vztahu k podání ze dne 14. 8. 2012.

Podle ust. § 37 odst. 3 první věty s. ř. s. z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, musí být podepsáno a datováno.

Slovy „co navrhuje“ v § 37 odst. 3 s. ř. s. je třeba rozumět to, čeho se žalobce po soudu domáhá, co žádá (žalobní petit). Žalobní petit má být logickým vyústěním argumentů, které jsou v podání uvedeny a žalobce musí svůj požadavek formulovat tak, aby bylo rozhodnutí v pravomoci správních soudů.

Podle ust. § 4 odst. 1 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným

orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán"), b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, d) kompetenčních žalobách. Podle ust. § 4 odst. 2 s. ř. s. ve správním soudnictví dále soudy rozhodují a) ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, b) ve věcech politických stran a politických hnutí, c) o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem.

Žalobní petit obvykle nemá ve správním soudnictví onen klíčový význam jako v občanském soudním řízení, zejména v řízení sporném. Neznamená to však, že by ve správním soudnictví bylo možno akceptovat petit podání, který i po výzvě podle § 37 odst. 5 s. ř. s. opětovně předložil žalobce. Z petitu lze dovodit, že žalobce požaduje, aby správní soud, na který se obrátil z již uvedených důvodů, vydal rozsudek, že je třeba „vydávat pravidelně řádnou prováděcí vyhlášku k zákonu č. 444/2011 Sb., která by obsahovala veškeré právní podmínky z hlediska podnikání jako mají ostatní profese včetně valorizace“, resp. že je třeba „vydat řádnou prováděcí vyhlášku k zákonu č. 444/2011 Sb., která by obsahovala veškeré právní podmínky z hlediska podnikání jako mají ostatní profese včetně valorizace“. Takový požadavek je v rozporu se zákonem a mimo rámec pravomoci svěřené správním soudům (§ 4 s. ř. s.), které nerozhodují o povinnostech vedoucích k vydávání prováděcích vyhlášek k zákonu č. 444/2011 Sb. a nemohou zasahovat do legislativní činnosti.

Žalobce v průběhu odstraňování vad podání rovněž nereagoval na výzvu předsedy senátu Nejvyššího správního soudu a vůbec neuvedl, zda s ohledem na obsah napadeného usnesení městského soudu, které nebylo vydáno soudem ve správním soudnictví, ale soudem civilním, proti jehož rozhodnutí je přípustné odvolání podle občanského soudního řádu k Vrchnímu soudu v Praze, skutečně žádá, aby ve věci rozhodoval Nejvyšší správní soud, a pokud ano, v jakém řízení. Stalo se tak přesto, že ve výzvě předsedy senátu Nejvyššího správního soudu byl žalobce upozorněn na znění ust. § 12 odst. 1 s. ř. s., podle něhož Nejvyšší správní soud zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem, a dále rozhoduje o věcech volebních, ve věcech politických stran a hnutí a v řízení o kompetenčních žalobách. Z výše uvedeného muselo být žalobci zřejmé, že Nejvyšší správní soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví může jednat a rozhodovat pouze v těch typech řízení a za podmínek, které mu zákony výslovně svěřují. Mezi tyto zákonem vymezené kompetence nespadá možnost projednávat odvolání proti civilním rozhodnutím (to je vyhrazeno odvolacím soudům působícím podle občanského soudního řádu, tedy krajským soudům a vrchním soudům), ale ani možnost zásahů do legislativní činnosti správních úřadů spočívající ve vydávání prováděcích vyhlášek k zákonům.

Uvedené nedostatky petitu a neujasnění pravomoci správních soudů, které nebyly odstraněny ani po výzvě předsedy senátu Nejvyššího správního soudu podle § 37 odst. 5 s. ř. s., brání podle názoru Nejvyššího správního soudu pokračování v řízení. Nejvyšší správní soud proto podání žalobce ze dne 14. 8. 2012 odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, věta první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu